

ной чертой современного банковского кризиса является существенное ухудшение банковских балансов, рост доли проблемных кредитов и проблемных активов в целом.

Ключевые слова: Национальный банк Украины, коммерческие банки, депозитные операции, кредитные операции, ликвидность банков, Фонд гарантирования вкладов физических лиц, банковский риск, процентные расходы, комиссионные расходы.

Sukrusheva A. O.

Kharkiv Institute of Finance
of Kyiv National University of Trade and Economics

BANK RISK AS A FACTOR OF DECAPITALIZATION OF UKRAINIAN COMMERCIAL BANKS

Summary

The theoretical essence of such notion as bank "decapitalization" is studied. The instability of the banking system of Ukraine and crisis phenomenon in the economic have led to a massive unprofitability and loss of liquidity by the majority of credit institutions in the country, and in some cases, to the bankruptcy. A characteristic feature of the modern banking crisis is a significant deterioration in bank balance sheets, the growth of a share of troubled loans and distressed assets in general.

Key words: National Bank of Ukraine, commercial banks, deposit operations, credit operations, liquidity of banks, the Deposit Insurance Fund, bank risk, interest expenses, commission expenses.

УДК 336.663

Юрій С. М.

Чернівецький торговельно-економічний інститут
Київського національного торговельно-економічного університету

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО АНАЛІЗУ ОБОРОТНОГО КАПІТАЛУ

Уточнено зміст термінів «оборотний капітал», «оборотні активи», «оборотні кошти», які часто використовуються в теорії та практиці як синоніми. Акцентовано увагу на підходах до визначення сутності оборотного капіталу, які існують у сучасній науковій та навчально-методичній літературі. Визначено функції, які доцільно виконувати для досягнення поставлених завдань щодо формування та ефективного використання оборотного капіталу.

Ключові слова: капітал, оборотний капітал, оборотні активи, оборотні кошти, грошові кошти, виробничі фонди, фонди обігу.

Постановка проблеми. У сучасній науковій літературі немає однозначного визначення сутності оборотного капіталу. Його по-різному трактують представники економічної теорії та спеціальних і галузевих економічних наук залежно від мети та завдань дослідження. Понятійно-категорійний апарат, що застосовується в різних науках, характеризується суттєвими відмінностями та суперечностями. Це вимагає дослідження історико-економічної думки щодо розуміння його змісту та призначення, що необхідно для пояснення не лише фінансово-економічної сутності самого оборотного капіталу, а й специфіки кругообігу, особливостей та джерел його формування, виявлення умов ефективного використання у різних галузях національної економіки в ринкових умовах господарювання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Концептуальні основи сутності оборотного капіталу закладено в наукових працях як класиків економічної науки, так і в дослідженнях вітчизняних учених таких як: О. Бем-Баверк [1], Е. Боді [3], Дж.К. ван Хорн [6], Дж.Б. Кларк [9], К. Маркс [11], А. Маршал [12], Дж.С. Милль [13], С. Фишер [17], В.В. Буряковський [5], Ю.Н. Воробйов [7], В.Г. Маргасова [10], О.П. Пархоменко [14], Л.В. Рудюк [16] та ін.

Виділення невіршених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на проведені дослідження щодо розкриття економічної сутності

оборотного капіталу, варто й надалі здійснювати наукові і практичні пошуки в цьому напрямі, оскільки це є важливою передумовою його формування та ефективного використання в процесі діяльності промислових підприємств.

Мета статті полягає в уточненні понятійного апарату в частині розмежування змісту термінів «оборотний капітал», «оборотні активи», «оборотні кошти», які часто використовуються в теорії та практиці як синоніми, визначенні економічної сутності оборотного капіталу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Оборотний капітал є складовою частиною більш широкого поняття «капітал», яке має складну економічну, філософську й правову природу. У спеціальних науках розкриваються різні аспекти змісту даного поняття: філософський (абсолютна форма багатства; накопичене багатство; джерело зростання багатства); соціально-економічний (відносини експлуатації між капіталістом та найманим робітником; засіб експлуатації); підприємницький (фактор або ресурс виробництва; вартість, що приносить додану вартість; джерело доходу; ресурс, що має споживчу та мінову вартість); фінансовий (грошові кошти у процесі виробництва та обігу; універсальний товар ділового світу; ресурс, що конвертується в грошові цінності); бухгалтерський (грошова вартість, відображена на рахунках підприємства; майно організації; частка в

активах компанії, що залишається після відрахування всіх її зобов'язань).

Процес пізнання сутності та економічного змісту капіталу має тривалу історію досліджень, що починається з наукових праць Аристотеля і продовжується понині. Аналіз наукових досліджень щодо еволюції поглядів на капітал свідчить, що в більшості випадків відсутні структуризація та систематизація підходів і теорій, що не дає змоги сформувати цілісне уявлення про сутність капіталу та його розвиток. На нашу думку, варто проаналізувати існуючі теорії капіталу з позиції історичного, системного і структурного підходів.

Провівши узагальнення досліджень [1; 2; 7; 8], можна визначити такий перелік основних теорій капіталу: натуралістична теорія класичної школи політекономії; системна теорія капіталу К. Маркса; теорія всеосяжного капіталу І. Фішера; теорія фінансового капіталу монетаристів; теорія людського капіталу; теорія інтелектуального капіталу.

Натуралістична концепція капіталу представляє останній як вкладення у виробництво, частину матеріальних запасів або частину багатства країни, тобто є матеріально-речовинним трактуванням капіталу [2, с. 16].

Найбільш глибоким з-поміж класиків є визначення Дж.С. Міля, який відніс до капіталу «все, що необхідно для утримання та застосування праці інших людей із метою використання її у виробництві» [13, с. 148] і наблизився, таким чином, до трактування капіталу К. Марксом. Саме здобутки останнього багатьма сучасними вченими оцінюються як найбільш повна, найбільш справедлива, найбільш точна концепція капіталу. Оскільки К. Маркс аналізував економіку з позиції того, що вона є базисом суспільства, то й капітал є частиною суспільних відносин взагалі й виробничих зокрема. «Капітал – це не річ, а визначене суспільне відношення, яке представлено у вигляді речей та надає цим речам специфічний суспільний характер» [11], також учений підкреслював його динамічний характер: «Капітал – це не просто відносини, а процес, у різні моменти якого він залишається капіталом» [11]. Третє і найвідоміше визначення К. Маркса таке: капітал – це вартість, що створює нову вартість: «...приєднуючи до мертвої предметності товарів живу робочу силу, капіталіст перетворює вартість – минулу, уречевлену, мертвою працю – у капітал, у самозростаючу вартість» [11]. Отже, К. Маркс розглядав капітал із трьох позицій: відносин, процесу та вартості, що актуально й до сьогодні.

Положення про капітал К. Маркса загалом були сприйняті та здобули подальший, хоча і неявний, розвиток у роботах представника маржиналізму Дж.Б. Кларка, який зазначав, що «капітал завжди складається із засобів виробництва, конкретних та матеріальних» [9, с. 108].

Інший представник маржиналізму, А. Маршал визначив капітал як «усі речі, окрім землі, що приносять дохід та призначені для торговельно-промислових цілей» [12, с. 140], але все ж таки схилився до того, що капітал – це накопичений запас засобів для виробництва матеріальних благ і для досягнення доходу [12, с. 308].

Остання на сьогодні із загальних наукових теорій капіталу – це теорія всеосяжного капіталу І. Фішера, який називав капіталом усе те, що здатне протягом певного часу приносити дохід: «Будь-яке благо, що приносить дохід своєму власнику незалежно від сфери застосування, є капіталом» [17, с. 52].

Часткові теорії капіталу з'явилися протягом ХХ ст. – вони не охоплюють капітал як цілісність, а розглядають лише окрему його складову. Перша з часткових теорій – монетаристська, яка абсолютизує роль фінансової сфери в економіці та, відповідно, головну роль віддає фінансовому (грошовому) капіталу [2, с. 16].

Виникнення теорії людського капіталу пов'язано із закономірними тенденціями розвитку науки, коли проблеми людини все більше досліджуються науковцями, а також з якісними змінами структури виробничих сил суспільства внаслідок науково-технічної революції другої половини ХХ ст. Прихильники даної теорії (Г. Беккер, Дж. Мінцер, Р. Дорнбуш та ін.) вважали людину, її знання, навички, уміння, талант, здібності та інші обдарування найважливішим фактором економічного успіху будь-якого підприємства чи країни. Людина сприймалася не як робоча сила, а як самостійний унікальний суб'єкт економічних відносин, рішення якого на кожному етапі життя – це відповідний пункт для отримання доходів у майбутньому [8, с. 21].

Настання постіндустріальної (або інформаційної) стадії розвитку суспільства, що знаменувалось другою хвилею науково-технічної революції, появою інформаційних технологій, комп'ютеризацією багатьох сфер економіки, та низка інших факторів зумовили появу теорії інтелектуального капіталу, до складу якого входить і людський капітал (адже людина – носій інтелекту), і об'єкти інтелектуальної власності, що дають змогу приносити дохід (права користування, торгові марки, патенти, ліцензії, ноу-хау, програмне забезпечення для комп'ютерної техніки, інструктивний та нормативний матеріали, знання, вміння, навички людей, зв'язки з клієнтами, зв'язки з постачальниками, із владою, корпоративна культура тощо).

Розвиток теорії інтелектуального капіталу пов'язують з іменами Дж. Гелбрейта, Л. Едвінсона, Т. Стюарта, Л. Прусак, Д. Белла, Е. Брукінга, В.С. Єфремова та ін. Ця теорія є наймолодшою, але досить популярною та стрімко розвивається [8, с. 16]. Однак, на нашу думку, згадана теорія не розглядає капітал в його цілісності та перевищує роль його інтелектуальної складової.

У сучасній економічній літературі види капіталу розрізняються за низкою критеріїв: за характером використання у виробничому процесі (працюючий і непрацюючий капітал); за ступенем мобільності (гнучкий і закріплений капітал); за джерелами формування (власний, позичений, залучений капітал); за формою власності (державний, регіональний, галузевий, приватний капітал); за формою знаходження в процесі кругообігу (капітал у грошовій, виробничій і товарній формі); за правовою формою функціонування (легальний і тіньовий капітал); за цілями використання (фізичний і фінансовий капітал); за способом перенесення вартості (основний і оборотний капітал) тощо.

Для розробки підходів до вивчення джерел формування та чинників підвищення ефективності використання оборотного капіталу необхідно дослідити концептуальні основи його змісту, особливостей кругообігу, завдання, функцій, структури, механізмів формування, системи оцінювання з врахуванням галузевої специфіки. Це дасть змогу обґрунтувати авторську позицію у виборі методологічних засад дослідження сутності оборотного капіталу, методики його оцінювання та умов ефективного використання.

До визначення сутності оборотного капіталу в сучасній науковій та навчально-методичній літературі є декілька підходів.

Згідно з першим підходом, оборотний капітал – це грошові кошти, авансовані для формування оборотних виробничих фондів і фондів обігу. Представниками згаданого напрямку оборотні кошти розглядаються як такі, що постійно перебувають в обігу, спрямовуються на придбання сировини, основних і допоміжних матеріалів, напівфабрикатів. Їх частина перебуває у незавершеному виробництві та готовій нереалізованій продукції. До них належать залишки грошових коштів підприємства.

На нашу думку, недоліком згаданого підходу є те, що автори не досліджують терміни авансування та не аналізують сам процес авансування.

За другим підходом оборотний капітал – це грошові кошти та мобільні активи, які використовуються й реалізуються підприємством протягом року або операційного циклу. У даному визначенні оборотного капіталу враховано безперервність руху оборотного капіталу, спосіб перенесення його вартості на готову продукцію, короткострокові фінансові вкладення, їх роль у забезпеченні високого рівня ліквідності та платоспроможності підприємства.

Прихильники третього підходу стверджують, що оборотний капітал – це авансована вартість. Згаданий підхід зосереджено на визначенні вартості оборотного капіталу, особливостях його кругообігу, обґрунтуванні оптимального співвідношення джерел його фінансування.

У бухгалтерському обліку використовується поняття «чистий оборотний капітал», який визначається як різниця між оборотними (поточними) активами і поточними зобов'язаннями. З цієї причини, на нашу думку, у науковій та методичній літературі наявна взаємозаміна понять, пов'язаних із визначенням суті оборотного капіталу та низки пов'язаних із ним категорій.

На нашу думку, ототожнення понять «оборотний капітал» та «оборотні активи» некоректне. Ми погоджуємося з Л.В. Рудюк, яка підкреслює, що капітал у ринковій економіці необхідно розглядати з точки зору інвестування: «Частина загального капіталу, інвестована в різноманітні види оборотних активів, називається оборотним капіталом. Капітал, інвестований в оборотні активи, приймає їх натурально-речову форму і тільки по закінченні операційного циклу використання оборотних активів повертається в тій же формі. Однак оборотний капітал на відміну від активів не споживається і витрачається, а інвестується з подальшим його збільшенням, щоб повернутися після закінчення кожного свого обороту в тій же формі для наступного інвестування. Отже, оборотні активи й оборотний капітал є двома категоріями, які характеризують одні й ті ж об'єкти: грошові кошти, короткострокові фінансові інвестиції, запаси, дебіторську заборгованість, але поняття нетотожні» [16].

У сучасній вітчизняній бухгалтерській звітності окремо оборотний капітал не виділяється, а розглядається через визначення власного капіталу як частини капіталу в активах підприємства, яка залишається після вирахування його зобов'язань й залученого капіталу. Таке визначення має формальний характер, оскільки не відображає матеріально-речової складової та системи соціально-економічних відносин щодо його формування та використання. Згідно з Положенням (Стандартом)

бухгалтерського обліку 2 «Баланс», актив – це ресурс, який контролюється підприємством унаслідок минулих подій та від якого очікується отримання підприємством майбутніх економічних вигод [15].

У західній економічній літературі більшість авторів визначають оборотний капітал як оборотні активи за мінусом короткострокових зобов'язань, тобто не розглядають теоретичні основи сутності оборотного капіталу, а приділяють увагу методам і прийомам управління ним (процедурному аспекту) [10, с. 12]. Оборотний капітал переважно розглядається як інвестиції в оборотні активи. Таке визначення дається зарубіжними вченими, які акцентують увагу на тому, що в ринковій економіці оборотний капітал необхідно розглядати з точки зору вкладення коштів підприємства в оборотні активи. Так, Е. Боді та Р. К. Мертон зазначають, що «...різниця між оборотними активами і поточними зобов'язаннями компанії називається оборотним капіталом» [3, с. 142], а «...різниця між оборотними активами і короткостроковими зобов'язаннями називається чистим оборотним капіталом» [3, с. 114].

Є. Бріггем розглядає оборотний капітал як інвестиції фірми у короткострокові активи – готівку, ліквідні цінні папери, товарно-матеріальні запаси і рахунки дебіторських заборгованостей [4, с. 734].

За Дж. ван Хорном та Дж.М. Ваховичем, оборотний капітал у практичній діяльності розглядається з позиції обліку як чистий оборотний капітал, що уособлює грошову різницю між поточними активами та поточними зобов'язаннями, з позиції фінансового аналізу та управління – як валовий оборотний капітал, тобто всі елементи оборотних активів, що включають поряд з оборотним продуктивним капіталом і елементи обігу, товарний та грошовий капітал [6, с. 287–288].

На їхню думку, управління оборотним капіталом передбачає прийняття рішень як за поточними активами, так і за поточними зобов'язаннями. До поточних активів відносять: грошові кошти; вкладення в цінні папери; рахунки до одержання; товарно-матеріальні запаси. Поточні зобов'язання (джерела фінансування) поділяють на дві частини: короткострокові зобов'язання (рахунки до оплати, тобто кредити; нараховані, але не оплачені витрати; нараховані податки) та довгострокові позики, які погашаються в поточному році.

Узагальнюючи всі підходи до розгляду змісту «оборотний капітал» представників різних напрямів економічної науки, можемо відзначити, що його інтегральне визначення стосується:

- всієї сукупності грошових коштів, матеріальних та нематеріальних цінностей, акумульованих підприємством у фондовій та нефондовій формах під впливом організаційно-правових форм господарювання;
- терміну операційного циклу та безперервності фінансово-господарської діяльності;
- призначення для отримання економічної вигоди та розвитку підприємства в майбутньому.

Отже, оборотний капітал можна трактувати як сукупність грошових коштів, матеріальних та нематеріальних цінностей, акумульованих підприємством у фондовій та нефондовій формах під впливом організаційно-правових форм господарювання; як грошові кошти та мобільні активи, які використовуються і реалізуються підприємством протягом року або операційного циклу; як авансована вартість в оборотні активи та ін.

Дослідження структури оборотного капіталу може конкретизуватися залежно від галузевої приналежності підприємств та технології виробництва продукції. Технологічні інновації, сучасні засоби передачі інформації та комунікації впливають на визначення сутності і структури капіталу. Зауважимо, що співвідношення оборотного капіталу, який знаходиться у виробничій сфері, сфері обігу та в інвестиційній сфері, неоднакове в різних галузях економіки, що пояснюється особливостями постачання та збуту, організації виробництва, а також системи розрахунків. Наприклад, характерною ознакою харчової промисловості є значна матеріаломісткість продукції.

Дослідивши та визначивши сутність оборотного капіталу та пов'язаних із ним категорій, зазначимо, що формування та ефективність використання оборотного капіталу безпосередньо пов'язані зі стратегічними цілями розвитку підприємства, які стосуються максимізації прибутку підприємства, забезпечення його інвестиційної привабливості, фінансової стійкості та розширення виробництва за рахунок вираженого вибору джерел формування оборотного капіталу.

Система організації оборотного капіталу потребує виконання таких завдань: оптимізація обсягів, структури і джерел оборотного капіталу; визначення ефективності його формування та використання; вдосконалення методики планування потреби в оборотному капіталі; оптимізація дебіторської заборгованості [14].

Для виконання поставлених завдань щодо формування та ефективного використання оборотного капіталу, на думку В.В. Буряковського [5, с. 46], необхідно виконувати дві функції: виробничу та платіжно-розрахункову. Виконання виробничої функції полягає в тому, що оборотний капітал авансується в оборотні виробничі фонди і тим підтримує безперервність процесу виробництва, переносить свою вартість на вироблений продукт.

Платіжно-розрахункова функція здійснюється в момент перетворення оборотного капіталу із товарної форми в грошову.

О.П. Пархоменко виділяє дещо інші функції формування та використання оборотного капіталу [14]. Аналітична функція – реалізація цієї функції забезпечує проведення постійного аналізу стану оборотних активів і всіх їх складових, порівняння обсягів оборотних активів із поточними зобов'язаннями, дослідження їх динаміки, здійснення аналізу факторів, які впливають на стан оборотних активів. Функція планування – ґрунтується на результатах аналізу та прогнозування, а також на визначену ціль і завдання підприємства, розробляють план формування і використання оборотного капіталу. Функцію організації зводять до об'єднання дій, спрямованих на реалізацію плану формування й використання оборотного капіталу на базі певних правил і процедур, норм, нормативів і методик. Функція контролю – її реалізація пов'язана зі створенням системи постійного контролю над виконанням прийнятих рішень, спрямованих на формування та використання оборотного капіталу, а також порівняння досягнутих результатів роботи з планом.

Висновки. Отже, оборотний капітал забезпечує відтворювальні процеси, характеризує рух матеріальних ресурсів, грошових коштів, інших активів і тим сприяє забезпеченню неперервності економічних процесів і зростанню економічної ефективності виробництва. Основне призначення оборотного капіталу сучасних підприємств полягає в забезпеченні безперервності і ритмічності процесу виробництва й обороту. У нинішніх економічних умовах велика роль належить формуванню оптимальних його розмірів та ефективності використання й активізації тих організаційно-управлінських форм виробництва, які є прийнятними у певних наявних умовах і забезпечують прибутки для підприємств.

Список літератури:

1. Бем-Баверк О. Позитивная теория капитала / О. Бем-Баверк. – М. : Экономика, 1992. – С. 208–312.
2. Богачева Г.Н. О многообразной трактовке категории «капитал» / Г.Н. Богачева, Б.А. Денисов // Менеджмент в России и за рубежом. – 2000. – № 1. – С. 13–24.
3. Боди Э. Финансы / Э. Боди, К. Р. Мертон ; пер с англ. – М. : Вильямс, 2003. – 592 с.
4. Бригхем Ю. Финансовый менеджмент / Ю. Бригхем, Л. Гапенски ; пер. с англ. ; под ред. В.В. Ковалева. – СПб. : Экономическая школа, 1997. – 985 с.
5. Буряковський В.В. Фінанси підприємств / В.В. Буряковський, В.Я. Кармазін, С.В. Каламбет. – Д. : Пороги, 1998. – 122 с.
6. Ван Хорн Дж.К. Основы финансового менеджмента / К. Дж. ван Хорн, М.Дж. Вахович ; пер. с англ. – М. : Вильямс, 2006. – 1232 с.
7. Воробьев Ю.Н. Капитал предпринимательских структур в системе финансового менеджмента : [монография] / Ю.Н. Воробьев ; Крымский ин-т природоохранного и курортного строительства. – Симферополь : Таврия, 2000. – 324 с.
8. Грیشнова О.А. Людський капітал: формування в системі освіти і професійної підготовки : [монографія] / О.А. Грیشнова. – К. : Знання, 2001. – 254 с.
9. Кларк Дж.Б. «Распределение богатства» / Дж.Б. Кларк [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.koob.ru/clark_j_b/raspredelenie_bogatstva
10. Маргасова В.Г. Управління оборотним капіталом та оцінка його впливу на фінансовий стан підприємств : дис. ... канд. екон. наук : спец. 08.04.01 / В.Г. Маргасова. – Ірпінь, 2005. – 227 с.
11. Маркс К. Капитал / К. Маркс [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.esperanto.mv.ru/Marksismo/Kapital2/kapital2-01.html#c1.1>
12. Маршалл А. Принципы экономической науки / А. Маршалл. – М., 1993. – Т. 1. – 415 с.
13. Миль Дж.С. Основы политической экономии. Т. 1 / Дж.С. Миль ; пер. с англ. А.А. Калинина, В.Т. Стоплер ; под ред. А.Г. Милейковского. – М. : Прогресс, 1980. – 496 с.
14. Пархоменко О.П. Концепція формування та використання оборотного капіталу промислового підприємства / О.П. Пархоменко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/Npnuhkt/2010_36/NP-36-4.pdf
15. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку № 2 «Баланс» : Національні Положення (стандарт) бухгалтерського обліку від 21 червня 1999 р. № 396/3689 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0396-99>
16. Рудюк Л.В. Еволюція категорії «оборотний капітал» / Л.В. Рудюк [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc/Gum/Nvamu/Ekon/20097/09rlvafc.pdf>
17. Фишер С. Экономика / С. Фишер, Р. Донбуш, Р. Шмалензи ; пер. с англ. Е.Е. Балашовой, Т.Н. Золотухиной, Е.В. Танхилевича [и др.] ; под ред. Ц.С. Гинзбурга ; 2-е изд. – М. : Дело Лтд, 1995. – 864 с.

Юрий С. М.

Черновицкий торгово-экономический институт
Киевского национального торгово-экономического университета

КОНЦЕПТУАЛЬНЫЕ ПОДХОДЫ К АНАЛИЗУ ОБОРОТНОГО КАПИТАЛА

Резюме

Уточнено содержание понятий «оборотный капитал», «оборотные активы», «оборотные средства», которые часто используются в теории и практике как синонимы. Акцентируется внимание на подходах относительно определения сущности оборотного капитала, которые существуют в современной научной и учебно-методической литературе. Определены функции, которые целесообразно выполнять для достижения поставленных заданий относительно формирования и эффективного использования оборотного капитала.

Ключевые слова: капитал, оборотный капитал, оборотные активы, оборотные средства, денежные средства, производственные фонды, фонды обращения.

Yuriy S. M.

Chernivtsi Trade and Economics Institute of
Kyiv National Trade and Economics University

CONCEPTUAL APPROACHES TO THE ANALYSIS OF FLOATING CAPITAL

Summary

The meaning of the concepts «floating capital», «current assets» and «circulating assets», which are often applied in the theory and practice as synonyms, is clarified in the article. The approaches for defining the essence of floating capital which exist in modern scientific and educational literature are emphasized. The functions which are advisable to perform for achieving objectives regarding formation and efficient use of the floating capital are defined.

Key words: capital, floating capital, current assets, circulating assets, cash operating funds, circulating funds.